

at vi ikke paa egen Haand kan magte det — naar de kommer paa den Maade, forekommer det mig selv om vi ikke har noget Fortilfælde, at være rimeligt og rigtigt, at Staten yder Støtte. Derfor vil jeg gerne her have Lov til at udtale en oprigtig Tak til alle dem, der har haft Ordet — jeg kan tage dem alle med, for det er Repræsentanter for alle Partier —, og takke, fordi de har kunnet yde dette ekstraordinære Lovforslag deres Tilslutning. Jeg forstaaer meget godt de Betæneligheder, der kan rejse sig derimod; saa meget mere anerkender jeg, at man har kunnet overvinde disse Betæneligheder og fra alle Sider give Lovforslaget sin Tilslutning.

Formanden: Folketingsmand Sundbo har Ordet for en kort Bemærkning.

Sundbo: Jeg vil gerne takke den højtærede Landbrugsminister for det Tilsgagn, Ministeren nu gav om at gøre sit bedste for at tilvejebringe en Ordning af Fiskeriets Eksportforhold; for det er jo, som ogsaa Ministeren netop sagde, der, Tampen brænder. Naar den højtærede Landbrugsminister dernæst gjorde gældende, at det for en Del er Importforbudet i Tyskland, der er Skyld i, at Forholdene ikke er kommet i Orden, er det vel rigtigt nok. Men den højtærede Landbrugsminister maa ikke bebrejde mig det Forhold. Ganske vist har mine Meningsfæller dernede udstedt Forbudet, men nu er det ikke længere mine Meningsfæller, der er i Vælten i Tyskland, nu er det den højtærede Landbrugsministers Meningsfæller og Hr. Johan Knudsens Meningsfæller. Derfor vil jeg henstille til de to Herrer at gøre, hvad de kan, for at faa Importforbudet hævet. Men til Trods for Importforbudet er der jo i øvrigt for Norges Vedkommende f. Eks. kommet en Ordning i Stand med Hensyn til Eksporten af Fisk til Tyskland. Der er for en enkelt Fiskesort, Sild, i alt Fald for et Parti Sild, truffet en Ordning, hvorved Sildene kunde eksporteres til Tyskland. Noget lignende maatte sikkert kunne bringes i Stand for Danmarks Vedkommende. Det er det, jeg særlig har talt for i Dag.

Naar Hr. Boa mener, at det vilde være umuligt med Andelsalg af Fisk, fordi der vilde blive saa mange Embedsmænd, maa jeg sige, at det har dog ellers vist sig, at Andelsforeningerne meget godt kan virke; men hvis det skulde være uheldigt, vil jeg blot pege paa, at Handelen med den nuværende Ordning i alle Henseender har vist sig uheldig. Hvor Skylden ligger, skal jeg

ikke kunne dokumentere, men jeg ved, den ligger i væsentlig Grad hos de store Fiskegrosserer, som i Virkeligheden tjener for meget. Man maa derfor se sig om efter en bedre Ordning, og hvis Hr. Boa ikke kan anvise nogen bedre, synes jeg rigtignok, at man skulde prøve, om ikke Andelsmetoden skulde vise sig at være bedre. Men i øvrigt skal jeg føje til, at Spørgsmaalet om Salg her i Landet kan jo være af Betydning for Forbrugerne og i mange Maader for Fiskerne, men det hjælper os ikke til den Mængde Fisk, der nu er i Vesterhavet. Efter al den Fredning under Krigen, kan vi der hente meget mere Fisk, end der kan spises her i Landet, hvis der i øvrigt findes Fiskeredskaber og Baae nok til at sætte ud. Spørgsmaalet er altsaa ikke, hvorledes vi skal faa Fisken solgt her i Landet, men hvorledes vi skal faa den solgt til Udlandet.

Naar der dernæst er blevet gjort gældende — jeg tror af Hr. Vanggaard —, at det var Havnestrejken, der var Skyld i, at Eksporten til England var standset, maa jeg gøre Hr. Vanggaard opmærksom paa — man kan ogsaa gøre et Skarn Uret —, at Eksporten var standset, længe inden Havne- og Sømandsstrejken begyndte. Priserne i England er ogsaa alt for variable til, at England kan blive noget fast Eksportmarked.

Formanden: Folketingsmand Boa har Ordet for en kort Bemærkning.

Boa: Jeg forstaaer saa godt, at Hr. Jønson er forbavset over at tænke sig, at Halvdelen af, hvad vi talte om paa Erhvervsrådet, var Sandhed; thi jeg tror ikke, Hr. Jønson er vant til, at der ved de Møder, han leder, tales saa megen Sandhed. Hr. Jønson insinuerede, at jeg ikke kunde bevise det, jeg har sagt. Saa skulde Hr. Jønson bevise, at det ikke passer. Hr. Jønson sidder jo i Borgerrepræsentationen og har Lejlighed til der at faa Oplysninger om alt, hvad der angaar Københavns Kommunes Fiskeforretning. Jeg skal til enhver Tid være villig til fra denne Plads at erkende min Fejl, hvis det ikke passer, hvad jeg har sagt, men jeg tror, at det passer.

Hr. Vanggaard mente, at Detailhandelen skulde tilsidesættes. Efter at den højtærede Landbrugsminister har udtalt sig saa forstaaende om Erhvervslivet i vort Land, skal jeg ikke gaa nøjere ind paa den Bemærkning. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem selv mente noget dermed. Vi kan ikke med Beføjelse tilsidesætte nogen her i vort Land, vi har alle samme Eksistensberettigelse og maa alle have Lov